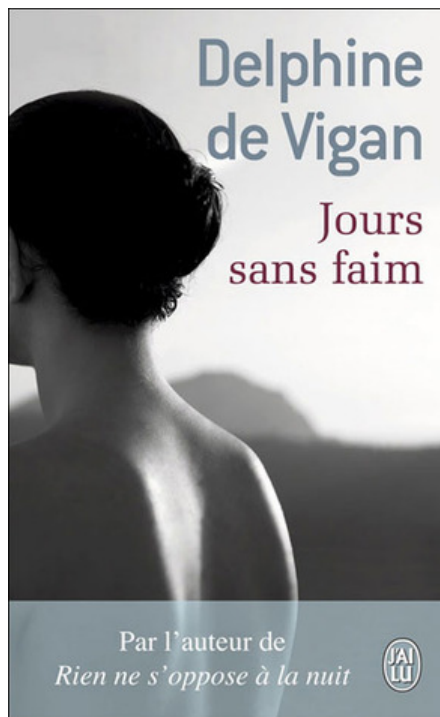

Jours sans faim

Delphine de Vigan

Download now

Read Online ➔

Jours sans faim

Delphine de Vigan

Jours sans faim Delphine de Vigan

« Cela s'était fait progressivement. Pour en arriver là. Sans qu'elle s'en rende vraiment compte. Sans qu'elle puisse aller contre. Elle se souvient du regard des gens, de la peur dans leurs yeux. Elle se souvient de ce sentiment de puissance qui repoussait toujours plus loin les limites du jeûne et de la souffrance. Les genoux qui se cognent, des journées entières sans s'asseoir. En manque, le corps vole au-dessus des trottoirs. Plus tard, les chutes dans la rue, dans le métro, et l'insomnie qui accompagne la faim qu'on ne sait plus reconnaître.

Et puis le froid est entré en elle, inimaginable. Ce froid qui lui disait qu'elle était arrivée au bout et qu'il fallait choisir entre vivre et mourir. »

Jours sans faim Details

Date : Published January 7th 2009 by J'ai lu (first published 2009)

ISBN : 9782290013380

Author : Delphine de Vigan

Format : Mass Market Paperback 124 pages

Genre : Cultural, France, Fiction, Roman

 [Download Jours sans faim ...pdf](#)

 [Read Online Jours sans faim ...pdf](#)

Download and Read Free Online Jours sans faim Delphine de Vigan

From Reader Review Jours sans faim for online ebook

Mark says

Gelezen n.a.v. het thema: anorexia. Qua stijl sprak het boek me niet aan. Bijna op het niveau van 'en toen gebeurde er dit, en toen dat, enz.'. Ik weet niet precies wat het is, met een vorig boek van deze schrijver had ik min of meer dezelfde sensatie. Blijkbaar niet 'mijn type schrijver'. Het zij zo. Wel geeft het boek enkele rake inzichten, verbeeldingsrijk geformuleerd, in hoe het moet zijn als je anorexia hebt. Om die reden ben ik toch blij dat ik op deze titel stuitte.

Azumi says

"Dejó de comer para controlar en sí misma ese exceso de alma, vació su cuerpo del ansia indecente que la devoraba, que había que acallar."

En forma de diario nos adentramos en los pensamientos, sentimientos, angustias y triquiñuelas de una joven anoréxica durante su estancia en el hospital. Es la crónica de una joven que lucha para renacer de nuevo y recuperarse. Realmente estremecedor. Es corto pero cala hondo.

Angelique says

Een relaas van een 19-jarige vrouw die lijdt aan Anorexia. Als Laura met één been in haar graf staat, laat ze zich opnemen in het ziekenhuis onder de zorg van Dr. Brunel. Ze wordt aangesloten op sondevoeding en krijgt een dieet om te kunnen herstellen.

Ze schrijft over de fysieke verbetering, haar strijd met haar innerlijke anorexiastem en de medepatiënten op de afdeling. Ze laat je lezen hoe het voelt om vlees op de botten te krijgen en hoe ze moet vechten tegen het verzet. Toch laat ze het gebeuren, de gewichtstoename en het weer gaan voelen van gevoelens. Alles om beter te worden. Mooi verhaal. Kort, slechts 109 pagina's.

Charlotte says

Une pépite. Delphine de Vigan a un don absolument unique, encore brut dans ce tout premier roman, qui touche l'âme avec justesse et poésie.

Chantal says

Delphien de Vigan me fascinó con "Nada se opone a la noche", que se convirtió en uno de mis favoritos. Y, aunque este está un escalón por debajo, me ha transmitido muchísimo. Ojalá más traducciones de sus libros.

Belén says

Durísimo y bello.

Chas Smash says

Pequeña joyita.

Conejo Literario says

La narración mas fiel que he encontrado hasta el momento sobre la anorexia. Tan verosímil y perturbadora que te eriza la piel.

Dina says

Es un buen libro, algo triste y claustrofóbico. Muy en la línea de su autora, pero sin duda no es su mejor obra. Especialmente indicado si el tema te interesa.

Freckles says

Občas je prostě vidět, jak moc se autor od své prvotiny zlepšil. Poslední dvě knížky od Delphine de Vigan (Podle skutečného příběhu, Pouta) jsou vynikající. Se Dny bez hladu jsem se trápila hrozně dlouho na to, jak útlá je to knížka. Začíná to slibně – devatenáctiletá Laura nastoupí do nemocnice s anorexií, a to ve chvíli, kdy pozná, že jedinou další možností je smrt. Jenže skoro celé dilema proběhne na začátku a zbytek knihy sestává z historek v nemocnici, tamní rutiny, života ostatních pacientů... A sem tam něco, co naznačí příběhy Lauřiny nemoci. Ale jinak... docela slabý. Ještě že jsem tohle nečetla jako první. Doufám, že Noc nic nezastaví mi trochu správně chuť.

Susanne says

Delphine de Vigan erzählt mal wieder einfach großartig.

Laure ist 19 und magersüchtig. Als sie an der Schwelle zwischen Leben und Tod steht, kommt sie in eine Klinik.

Das Buch beschreibt ihren Klinikaufenthalt. Ihren Kampf gegen die Krankheit, die sie los werden und doch behalten will.

Man kann sich gut in Laure hineinversetzen.

Ich fand gut beschrieben, dass es bei dieser Krankheit nicht ums immer Dünner sein geht, sondern mehr dahinter steckt.

Essen, Nahrungsmittel, die regelrecht panische Angst erzeugen. Hungern als Gefühl von Macht und Stärke,

wenn sonst nichts da ist, was einen hält.
Als Angehörige bin ich einen Schritt weiter beim Verstehen gekommen.

Marie says

Premier roman de Delphine de Vigan.

L'histoire : une jeune anorexique de 19 ans accepte de se faire hospitaliser et remonte lentement la pente après avoir frôlé la mort. Inspirée de la vie de l'auteur.

Là encore, Delphine de Vigan aborde des sujets très compliqués avec beaucoup de sensibilité, sans mélo. On rentre facilement dans la psychologie du personnage, ça m'a parut crédible, même si je ne connais pas grand chose à l'anorexie, on en comprend très bien un certain nombre de ressort de l'anorexie dans ce roman autobiographique.

Joli style, même si un peu moins travaillé et pas aussi abouti que celui de Rien ne s'oppose à la nuit.

Conclusion : beau livre, touchant sur un sujet difficile, un peu inégal.

H.A. Leuschel says

This is a heart-breaking account of what it is like to be anorexic and living through the different stages of painful recovery in hospital. The author portrays the dilemma between the addictive feeling of wanting to 'fade away' and the agony of 'starting to feel yourself again' poignantly. It's a short read but dense and it did take me a while to get through because it is so real and emotionally wrenching.

Francisco says

Breve novela en primera persona (¿autobiográfica? puede ser, pero no importa) acerca del enfrentamiento interno de una joven anoréxica para recuperar su vida.

Enlaza con la otra novela de la autora ("Nada se opone a la noche") en un cruce de espejos, contraponiendo los desórdenes de madre e hija en un breve e intenso momento.

Fácil de leer, intensa y desgarradora.

Julie Rasmine Larsen says

Titel: Dage uden sult. Forfatter: Delphine de Vigan. Sider: 149 sider. Forlag: People's Press. Udgivelsesår: 2017. Anmeldereksemplar: People's Press ★★★★★

“Anorektisk. Ordet starter som en anorak, men slutter som problematisk. Efter sigende dør 10 procent af det. Måske på grund af uagtsomhed. Uden at de lægger mærke til det. Helt sikkert på grund af ensomhed. Det tænker hun af og til på. Hun kunne ikke fortsætte på denne måde, især på grund af kulden, men også

trætheden. Nu ved hun, at med den vægt kan man ikke leve”.

Delphine de Vigans debutroman fra 2001 er en barsk og gribende fortælling om anoreksiens grimme magt over mennesket.

I Dage uden sult følger vi den 19-årige anorektiker Laure og hendes kamp for at komme tilbage til livet igen, og ikke mindst fortællingen om, hvorfor hun i første omgang endte på hospitalsstuen døden nær, og hvordan hun gradvis bliver sulten ikke kun efter mad men livet. Hos Laure bliver madvognen på hospitalsgangen til en skildpadde, der kan høres på lang afstand, når den kommer skramlende på pibende hjul og bliver utålmodig, når den kommer tilbage for at hente hendes fyldte bakke med mad. Men Laure har underskrevet kontrakten. Med sig selv og med dem, der skal redde hende. Man må ikke skylle mad ud i toilettet, man må ikke give det til sine venner, man må ikke tage afføringsmidler, og man må bestemt ikke kaste op efter et måltid. “Hun sluger uden tårer den angst, der ledsager hver eneste mundfuld”. For Laure er anoreksien forbundet med en angst, der ligger så dybt i hende, at hun ikke kan skelne de to ting ad, en angst der bunder i barndommen og det komplicerede forhold til forældrene.

Den stærke roman er ikke kun et indblik i livet for de mange unge piger, der lider af anoreksi, men også en kritik af omgivelserne, der kommenterer og forarges. Højlydte fornærmelser og lavmælt medfølelse, som de Vigan skriver. Da jeg læste den kunne jeg ikke lade være med at tænke på afdøde Maria Gerhards sidste bog, Transfervindue, der var et lige dele humoristisk og sørgeligt indblik i den måde, de raske opfører sig overfor de syge på. Delphine de Vigan har erstattet Gerhards kræftsygdom med anoreksi, men det gør ikke emnet mindre alvorligt eller mindre vigtigt at sætte ord på. At begge forfattere så har en evne til at gøre det, så det rører sig i marv og ben og hjerte på læseren, gør kun værkerne endnu mere universelle.

Delphine de Vigans beskrivelser af livet på en hospitalsstue og de mennesker, der ufrivilligt bliver sat sammen minder mig på mange måder også om Dea Trier Mørchs klassiker om kvinderne på svangregangen i 1976. Laure fascineres og tiltrækkes fx af Fatia, der ser Dallas og skælder J. R. Ewing ud, ryger fra morgen til aften og er en rigtig rebel. Samtidig udvikler Laure en stærk forelskelse i lægen Dr. Brunel, der har indlagt hende og hver dag hjælper hende videre i kampen over hendes krop og sind: “Hun venter på ham. Hun lytter efter hans stemme, når han går forbi på gangen eller er inde på nabostuen. Hun har nedlagt våbnene”. Provokationen og modpolen til Laure er Den Blå Dame, hun slæber sig rundt i sine gemakker i tøfler med kvaster, og hun ønsker bare at nyde livet fuldt ud og synes det er en mystisk sygdom, Laure har: “Du er ny her, ikke? Jeg ved det, for jeg så, da du kom i mandags. Ærlig talt, jeg har aldrig set noget lignende, ikke så alvorligt som hos dig. Der er en anden ung pige som dig, altså.. du ved, hvad jeg mener. Og også en kvinde, lidt ældre end dig. Har du set hende? Og fik du courgetter til aftensmad?”. Hun suser rundt, udspionerer og sladrer for at have noget at udfylde sin rekonvalescenstid ud med, og samtidig formår hun at stikke til Laure, så hun bliver tvunget til at reflektere over sin sygdom.

Dage uden sult er de Vigans debutroman, der med god grund kan læses som en forløber til den autofiktive megabestseller Alt må vige for natten, og den opmærksomme læser vil også opdage, at Laures angst og psykiske sygdom kommer sig af problematiske familieforhold til både moren og faren, og en stigende dårlig samvittighed over for lillesøsteren. Jeg kan kun anbefale, at man starter med Dage uden sult, nu hvor den nu er udkommet på dansk, og så fortsætter med Alt må vige for natten, som er de Vigans litterære forsøg på at fortælle sin mors livshistorie, og efterfølgeren Baseret på en sand historie, der beskriver de Vigans udfordringer ved at have skrevet om og udleveret familiemedlemmer og sig selv.
